

IDENTITETSKOMMUNIKATION

I

FÆLLESSKABSFORTÆLLINGER

- som kontekstbårne barrierer mod at blive sig selv i verden

FORTÆLLING OG IDENTITET

"The World will Not be
Destroyed by those who
do Evil, but by those
who Watch them
Without Doing
Anything" *)

Iben Schartau Schow: 20117522

Fortælling og identitet, tilvalg, 5. semester
efterår 2017, Aarhus Universitet.

Indholdsfortegnelse I

Indledning	side 3
Metode	side 3
Identitetsfællesskaber og i dem; det grundlæggende dysfunktionelle	side 4-10
Case: Aarhus Universitet	side 10-16
Konklusion	side 17
Litteratur	side 18

*) Citat forsiden: Albert Einstein, tweet af Global Youth Justice, 28. 12. 2017 <https://twitter.com/juvenilecrime?lang=da>

Indholdsfortegnelse II

Prolog	side 4
Indledning	side 5
Eksamensopgaver og Aarhus Universitet	side 6
Det subjektive, det samfundsmæssige; i sekventielle interaktionsprocesser	side 7
Fortælling, <i>virkelighed</i> og interaktion;	side 8
- <i>Om fortællinger</i>	side 9-11
- <i>Vejret</i>	side 12-16
Konklusion	side 17
Litteratur	side 18

Prolog

”Vokabularkvinden sagde
at det vokabular jeg sad inde med
var noget man kunne finde
hos folk nede på gaden.
Hun bevægede sin kødfulde overarm
og rakte resten af armen
over mod vinduet
og pegede.
Siffis fnisede fnisende imens.
Vokabularkvindens hår lignede ryslinglehår.
Og jeg tænkte
at dér
nede på gaden
går folk rundt
og besidder samme vokabular som jeg.
Vokabular eller dø.”¹

¹ *Vokabular eller dø*, Monika Veronika, Forlaget Nemesis 2017. Censors udtalelse til studerende, 2. semester, 2016, AU – og frk.Underviser hævdede end ikke et øjenbryn ... At fortælle sig selv ... 😊 Stakler! ”They're sad people who think hurting others will make them feel better because they really don't like themselves” (<https://www.nytimes.com/2017/12/11/us/bullying-video-keaton-jones.html>)

Indledning

”Jeg er interesseret i menneskers historier. De historier der udgør et liv. Hvem er vi hver især, og hvad bærer vi med os ud i verdens alverdens mangfoldighed af fællesskaber - nære og fjerne? Noget tilføjes, afgives, bearbejdes, omstruktureres, går i stykker, vækkes til live, deles, frasorteres - og former vores liv i uafbrudte sekvenser. Et liv. En fortælling. For at forstå.”²

Vores livsfortællinger skrives især i fællesskaber. Her opstår de og får identitet. Her får fortællingerne flere identiteter alt efter fællesskabskontekst. *Identitetskommunikation i fællesskabsfortællinger* der for en stund – fra kortvarig til livslang - bliver fællesskabsidentiteter. At give andre en identitet, påført frivilligt eller ufrivilligt. At give sig selv en identitet, frivilligt eller ufrivilligt. Hvor meget af mig er mig af i dag, og hvad bringer jeg med mig af mig i morgen? Hvem er *mig*? Hvad gør fællesskaber ved os? Hvorfor bliver mennesker i ødelæggende fællesskaber? Tilpasser vi os (frivilligt) hierarkiske fællesskaber, med indlejret dysfunktionalitet, foranlediget af en dyb urangst for ekskludering? At blive sig selv i verden; hvad vil det sige, og er det overhovedet muligt på de betingelser vi som mennesker indretter os under socialt?

”Grundfortællingen kan siges altid at være foreliggende, et menneske fødes ind i en grundfortælling fx slægtens, familiens og folkets grundfortællinger (...) Således er det ikke muligt for et menneske at skabe sin identitet helt fra begyndelsen, da identitet til dels opnås ud fra i forvejen foreliggende grundfortællinger. Dog fortæller et menneske sine egne fortællinger, enkeltfortællingerne, som det prøver at strukturere til en helhed. Deri opstår vekselvirkningen mellem at blive fortalt og selv at fortælle” (Stærdahl 2003, 9-10).

”Mennesket begynder allerede som barn at forhandle med sine omgivelser om, hvilke udtryk skaber mening, og det opnår kendskab til, hvordan det i sin løbende meningsudveksling kan undgå flertydighed. Mennesket ’forhandler’ fortløbende mening (...) Bruner mener, at historier medvirker til at definere, hvad der er tilladeligt og forståeligt, og de kan dermed siges at tilvejebringe mulige roller og verdener, hvori mennesket i en gyldig sammenhæng kan definere sig selv” (Ibid, 15)

² https://www.saxo.com/dk/forfatter/iben-schartau_8914171

Eksamensopgaver og Aarhus Universitet

”Når Studieordningen kræver en “opsummerende/konkluderende refleksion over det indleverede materiale” er det dog underforstået, at refleksionerne skal bygge på analyser, hvilket eksaminator har tydeliggjort med sine uddybende forklaringer”³

Sådan konkluderede og afgjorde et *ankenævn* en eksamensklagesag (23 april 2017), Aarhus Universitet, hvor eksamensopgaven lød;

”Hvis der er arbejdet med portfolio i løbet af undervisningen, kan den studerende aflevere et uddrag af denne efter eget valg (omfanget afhænger af portfolioens karakter og form og fastsættes ved udbuddets start). I tillæg til uddraget skal den studerende skrive 3-5 siders opsummerende/konkluderende refleksion over det indleverede materiale.”⁴

Hvordan skal jeg kunne læse videre på Aarhus Universitet og gå til eksamen ved hvert fag der vil være under uddannelsen, når jeg aldrig kommer til at vide præcist hvad en eksamensopgave vil skulle indeholde? Når eksaminator/underviser kan sige lige nøjagtig hvad der passer denne ang. krav til eksamensopgaven uanset om det har sin rigtighed eller ej? Uanset det faktum at *hen* - dokumenteret - har begået især én alvorlig fejltagelse. Dokumenteret. Og når du opponerer imod det, da giver universitetet og deres *nedsatte ankenævn* blot eksaminator/underviser ret - uanset om det har sin rigtighed eller ej.

Hvilke betingelser vil jeg - på Aarhus Universitet - fremover komme til at studere under, med de alvorlige oplevelser jeg har haft på det sted? Venter der flere af den slags oplevelser forude? Betydningfuldt og overraskende nok et sted der er præget af (svær) mangel på professionalitet, seriøsitet og fremfor alt *anstændighed*.

³ Ankenævn i en eksamensklagesag, Aarhus Universitet af 23/24 april 2017 jf. journalnummer 2017-414-000071 eller 2017-414-000260, én af delene – eller måske begge - your choice!

⁴ Henvisning; <http://kursuskatalog.au.dk/da/course/66358>

Det subjektive, det samfundsmæssige; i sekventielle interaktionsprocesser

”Schültzes subjektforståelse er grundlæggende baseret på symbolsk interaktionisme og socialvidenskabelig fænomenologi. Subjektet dannes via reciproke symbolske interaktionsprocesser, der omfatter den generaliserende anden, signifikante andre og subjektets reflektive forhold til sig selv. Samtidig kritiserer Schültze den symbolske interaktionisme og den handlingsorienterede sociologi for at hvile på en forestilling om, at subjekter dannes på grundlag af intentionel målrettet handling, samt for ikke at have udviklet et magtbegreb” (Andersen et.al 2005, 9)

”Schültzes teoretiske forståelse er baseret på, at såvel det subjektive som det samfundsmæssige skabes i sekventielle interaktionsprocesser. Relationen til det samfundsmæssige etableres via institutionsdannelse, der er resultat af handlingspraktik og symbolsk produktion, som danner et objektiviseret grundlag for fortsat interaktion. Såvel de sekventielle handlingsprocesser som den symbolske interaktionelle produktion indgår hermed i et vekselvirknings- og afhængighedsforhold til det samfundsmæssige” (Ibid, 13)

”Fordi Kafka i sine værker litterært fortættet har fremstillet en væsentlig kategori af sociale processer, som i sociologien normalt kun behandles perifert eller som for tiden ligefrem udelades teoretisk (...) Ved fortolkende sociologi forstår jeg her alle de teorier, som går ud fra den sociale virkeligheds betydningsbærende, symbolske, sproglige karakter; som altså betoner, at samfundsmedlemmerne altid står over for den opgave at fortolke medaktørernes interaktionstræk og interaktionens givne sociale rammer samt samfundets institutionelle manifestationer inden de selv kan handle” (Ibid, 37-38)

”I am a reasonably loyal citizen of a couple of countries. In America – that somber land – I waste my vote, pay taxes grudgingly, share my life with a native wife, and try hard not to wish painful death to the idiot president. But I also have a Bosnian passport I seldom use; I go to Bosnia for heartbreaking vacations and funerals, and on or around March 1, with other Chicago Bosnians, I proudly and dutifully celebrate our Independence Day with an appropriately ceremonious dinner” (Hemon 2008, 11).

Fortælling og Identitet v. Stefan Iversen, tilvalgsfag efterår 5. semester 2017, Aarhus Universitet.
Identitetskommunikation i fællesskabsfortællinger – som kontekstbårne barrierer mod at blive sig i verden
af Iben Schartau Schow, 20117522.

Fortælling, *virkelighed* og interaktion:

Om fortællinger	side 9-11
Vejret	side 12-16

Om fortællinger⁵:

Skriv om at skrive.

Fire ord, femten bogstaver, tre mellemrum. At sætte bogstaver sammen til ord.

Åbent, uforstyrret, jomfruligt. Rytme. Sprog.

Kvæl ikke *barnet*.

Hvad står der i teksten?

Den hellige tekst og Guds kommunikation med mennesket. Babelstårnet og sproget. Og efter menneskehedens første drab, og en altødelæggende syndflod, hvorpå arken flød med kimen til nuværende slægter af mennesker og dyr, blev der endelig ro i lejren, og mennesket talte ét sprog. Alle forstod hinanden. Alt syntes harmonisk. Men den temperamentsfulde Jahve trivedes ikke med harmoni. Han havde - dræbt ved Nietzsche' hånd; Nemesis og alt det dér - et dysfunktionelt sind. I ét væk foretrak han den ene fremfor den anden, ét folk frem for et andet, og såede kim til jalousi og vold, død og ødelæggelse, som en anden skødesløs sædemand. Og således måtte han da forvirre og destruere denne skønsomme harmoni af ét sprog og fælles forståelse, til mange sprog og mangel på forståelse. For ordet var hos gud, og ordet var en gud. Og det er Guds skyld. Det hele. Blev *barnet* født ud af dette morads, som et hittebarn af guddommelig oprindelse?

Og man talte hvert sit sprog. Sprog og fortællinger. Og dyr blev til skrift. Hulemalerier og kileskrift. Hieroglyffer og alfabeter. Konsonanter. Lertavler, pergament, papyrus og papir. Og en skriftens umulius arriverede, garanteret foranlediget af Gud, og besværliggjorde det hele, med al sin vokalisk vokalisme, og medførte en sand uafvaskelig syndflod af grammatisk pedanteri. Grammatik, analyse, og filologi til at udrede trådene. Og genrer og tidsepoker fødtes. Og al ting dalede ned i hver sin vugge. Litteratur, teori, analyse. Litteraturanalyse. Og *barnet* er tilkoblet et iltapparat.

⁵ Ja, om fortællinger; *Skriv om at skrive* 2016. Mange fortællinger i én. Altid godt med lidt variation i en evt. lang række af kedsommelighed.

Hvad står der i teksten?

Skriv eller dø, sagde Rilke nærmest. Vi fortæller hinanden historier for at kunne leve, sagde Didion til Krasnik, da han besøgte hende, i sin research til en, dengang, kommende bog. Og hun sagde, at hun vel havde brug for et publikum. At hun følte interaktionen med sit publikum meget tydeligt. Kommunikation. Og Rushdie har sagt, at vi bruger fortællinger hele livet for at forstå og definere os selv. Fortællinger. Forståelse og identitet. Forståelse, identitet, kommunikation. At skrive, siger Sontag, er en tilladelse man giver sig selv, til at være udtryksfuld på bestemte måder. At opfinde, springe, flyve og falde. At finde sin egen indre frihed. At skrive, skrev Duras, var det eneste der fyldte og fortryllede hendes liv. Leve, flyve, falde, opfinde, fortrylle, forstå, udtrykke, fortælle, interaktion, identitetskommunikation.

Og *barnet* er mere vågent nu, og responderer på kontakt.

Skriv om at skrive ...

At skrive og finde sin egen stemme, og kaste sig ud i sig selv, noget andet og ukendt, siger Ringgaard. En leg. Et liv bag teksten. En dyadisk sprogproces, som ilt og organisme. At læse og skrive. Godt og dårligt. Kritisk og ukritisk. Kunstnerisk frihed. Og Llambías siger, at de mange forordninger og bud i hans bog om at skrive, er et øjebliksbillede han ikke selv tror på. Og Warner spørger, om kritisk læsning overhovedet er læsning. Skrivning er et håndens værk, siger Hvid, og for håndens ejermand en inddeling i kategorier og faser. Et sted hvor tænkning og skrivning permanent skal adskilles, som siamesiske tvillinger med fælles hjerne. Hver ting til sin tid. Der er en tid til at tænke og en tid til at skrive. Hen imod et afgrænset sted, de ti bud og en Hvidsk ramme. En kynisk kalkuleren, resultat og teknik, en forførelse, i stil med en opskrift, siger Poe. Kaos, orden, skabelse. Og du skal gøre hvad der er ret og godt i Jahves øjne, for at det skal gå dig godt. For slangen fristede Eva, og Adam var en ufri tæinker. Og *barnets* hjertelyd bliver uregelmæssig.

At skrive, er noget akademisk vokalisk grammatisk pedanteri, hvis vuggebarn er *vokabular*. Født ind i *forbudt-landet*. Et teologisk lignende forbudt-land. Og vuggebarnet var ikke født af en jomfru. Vokabular eller dø, synes den akademiske verden at sige. Jomfruligheden døde, de kvalte *barnet*, imens vuggebarnet gik fri. Kain, Abel og en dysfunktionel Gud.

Hvad står der i teksten?

*The answer my friend, is blowin' in the wind ... let's knock on Heavens door ...*⁶

⁶ Bob Dylan; 1963 og 1973. <https://www.youtube.com/watch?v=vWwgrjIMXA> og https://www.youtube.com/watch?v=e3CEvbi5_Sc

Vejret⁷

I dag ligner Danmark sig selv; det regner. Nå!, tænkte jeg alligevel, da jeg stod op, *de* havde da lovet ... Det kunne høres fra dækkene på bilerne, der lød som vandets bevægelser i et soppebassin man går igennem på en hed sommerdag, med skoene dinglende i hver sin pegefinger, hvis man bor i København. Vejene spejler lyset fra gadelygterne og det er halvmørkt, en almindelighed af gråt - som en uvasket dyne hvis ejermand er Anton der er for gammel og svagtseende til at se det - og nu fortager solen sig med hastige skridt til andre himmelstrøg, det kan ikke gå stærkt nok, og vi er igen overladt til vinteren; tilbage til vante rammer. Nu er der såmænd bare ca. 9 måneders tid af tankerum og forhåbninger om næste sommer; ”måtte den vise sig fra en mere gavmild side”, sagde underboen en dag da han med bentøjsbesvær vandrede ud på hundens første af tre daglige tisseture inkl. det løse. Forretningernes to-do-lister indeholder garanteret noget med kogler og røde bånd. Man burde emigrere. Og jeg opdager, at øvelsen om vejret først (bør) påbegyndes fra næste uge. Det er åbenbart aldrig timet og tilrettelagt jf. ...

I går og forgårs skinnede solen ned på taknemmelige levende væsener, fra en-så-godt-som-skyfri-himmel. Muligvis en slags sommerens sidste krampetrækninger. Den blå verden åbenbarede sig, og universet lå lige bag ved, det kunne tydeligt fornemmes; vidde og horisonter. Et åbent rum der rækker ud efter Rummet. At trække vejret dybt og frit. På text-tv stod en overskrift (ud af mange) ”Solen dikterer næsten alt i dag”. Solen dikterer næsten alt i dag? Alt i dag dikteres af solen. Dikteres alt af solen i dag?

Sol, varme og cykle med løs blafrende trøje efter sig. Middelhavsvarme i undervisningslokalerne. Nordisk varme udenfor; altså kølig brise der forsøger at konkurrere med let-til-frisk vind, når det går ned ad bakke i øresusende larm.

Forleden, da vejret var ligesom i dag, tænkte jeg, på vej op ad Langelandsgade; ”I dag kan jeg trække vejret! Lette gervanter og åbne trøjer. Det var på vej op ad

⁷ En fortælling om *Vejret* – eller om mennesker - i *virkeligheden?* - fra *Skriv om vejret*. Med inspiration i Duras’ *Sommeren 80*, 3. semester, AU, 2016.

Langelandsgade, hvor jeg ærlig talt trak vejret noget hårdt, at tanken slog mig; ja, i dag kan jeg trække vejret. Når himlen iklæder sig sine fineste gervanter, i dyb kongebå, der får vidderne til at åbne sig, hvor universet fornemmes lige bag ved i selskab med horisonten, dækket af et transparent slør kun Felix kan forcere.

Nej, det regner ikke mere. Regnen er kaldt ud til andre områder – på en slags uvant rejse – for at se sig lidt omkring. Det regner ikke mere, og feriebornene er taget hjem. Solen skinner, og har fordampet hver en dråbe som regnen efterlod, til usynlige skyer af damp. Nu er det varmt. Drivhusvarmt. Arktis smelter, og feriebornene, på skolebænkene, har rødmossede ansigter dækket af sveddråber som perlefregner. Snart drager de på skolerejser og fylder togene med gråd og latter. Mest latter. Den ensomme dreng er ikke længere ensom. Der bliver ikke plads til os andre, fordi de er for talrige, eller togvognene for få. Jeg er bange for fyldte togvogne. Bange for avisoverskrifternes Breaking News alarmerende tyksorte bogstaver, der beretter om et svært overfyldt DSB-tog mandag den 8 juli, der fik mennesker til at fare rundt som projektiler i de afsporede vogne, på strækningen mellem Slagelse og Sorø, fordi de måtte stå som sild i en tynde, i gange og mellemgange, der ellers er forbudt område for bagage (men ikke mennesker), ifølge højtalerdamens stemme, der mere end lakonisk proklamerer det igen og igen. Og jeg forestiller mig, at da alt bliver stille, fuldstændig død stille bogstavelig talt, toner højtalerdamens skrattende stemme igennem og beder os holde gange og mellemgange fri for bagage. En spansk eller kinesisk-lignede togulykke. Hvad nu hvis jeg var en af de utilregnelige afgående menneskelige missiler farende igennem en DSB-vogn? Hvad sker der når jeg rammer et eller andet objekt – dødt som levende. Dødt dødt, levende dødt eller levende? Måske skolerejser er et område at overveje, næste gang der skal spares, nedskæres, budgetminimeres? Og udenfor skinner solen tilforladeligt, som om intet ondt kan ske sådan en dag.

Zig-zag hvide striber fra fly med mennesker der driver sydpå. Ud i alle verdenshjørner. Nord, syd, styrtregn og tyrolerhat.

Bag togruden ligger grøn og sort landjord som sammensyede tæppestykker – retrotæpper til uhørt høje priser liggende i genbrugsbutikkernes vinduer hjemmegjort af frivillige ugifte kaffedrikkende og vaniljekransspisende morliller. Upløjede marker, og landmænd der har glemt at høste et stykke. Måske fordi et og andet kom i vejen. Ikke regnen denne gang. Men onkel Kajs uventede død. Eller af ren og skær synken ned i svær melankoli, så svær at marken med havre må vente til den letter. Ingen at kæmpe med. Ingen bekymringsskuen udover jorder'ne og udveksling af vejrliget med naboen. Ingen rysten på hovedet af det nordiske utyske utilregnelige uomgængelige utålelige ustadige udadregerende vejr. Nu kun en uendelighed af sole på vejrkortene – dag ud og dag ind. Et umiskendeligt og næsten skadefro skævt smil fra vejrmanden med metrologisk baggrund, på en af kanalerne. Ingen afventen eller hurtig på aftrækkeren; ud af starthullerne, og lykkelig høstfest i sensommerens orange farvede farvel. Marken med havre – og længere væk byggen – må stå under paraplyen af varme til kornene selv springer af aksene.

Aircondition. Soldis og vinduer og tagrygges genskin. Tegltag som missilskjold blænder de forbipasserende og asfalten er nylagt. Tjæren farver vejen sort, og gør lungerne tunge. Varm olie. Solvarm skinnende olie, der burde strøs med sand. Cykeldækkene sætter aftryk og lårmusklerne kæmper for sig selv. Skærpede sanser, og sol over land. Sommerens sidste krampetrækninger eller global opvarmning. Vi leger sommer lidt endnu.

Storbyernes permanente sommerdyne.

En træt medpassager der sidder og gaber på det meste af togturen. Skal hun til Tyskland – for det er togets finaldestination. Eller har hun overværet en fødsel der trak ud, og har tømt kaffeautomaten på den nattetomme hospitalsgang. Barnet blev født badet i solskin hen ad formiddagen. Hun gaber men virker rastløs. Et kommende møde? I Tyskland – hvor det regner. Det er jeg sikker på. Skyerne har samlet sig dér, sammen med de usynlige af damp. De vil gå bersærker gang og få tunge ting til at flyde.

På vej hjem den dag, sidder en anden medpassager og gaber. Jeg skriver det ned i min notesbog. Det er alligevel for vildt. Hun gaber og gaber, præcis som sin ukendte gabeveninde. Men de smittede mig ikke, tænker jeg undrende – og gaber.

Vejret er mættet af tung uåndbar luft. Vinduer og døre står åbne og lader kølig luft passere, morgen og aften. Midt på dagen halser hundene, og mennesker trækker deres cykler. Efterladt udtrådt tyggegummi, opvarmet af global solopvarmning og solstorme, sidder på spring som en flåt på et græsstrå, og gør fodgængergangen tungere.

I går aftes vendte skyerne tilbage fra deres togt. Ligesom feriebornene De virker venlige og trætte. Lysegrå og tynde forsøger de at dække kongens, nå ja, eller dronningens blå kappe. Dronningen der udstiller på Aros, med billeder i blå. Bladene på træerne arbejder på at skifte farve. Uvant vindstille lige nu. Afventen. Vinter. En uendelighed af vinter. En vattet vinter i et hav af grålige nuancer og sort sne. Vi kommer ikke udenom farverne. Farverne dikterer vores liv. Én farve, farven, flere farver, alle farverne. Skulle jeg forklare den uforklarligt guddommelige blå farve himlen gør brug af fra et jordperspektiv, for et blindt menneske, måtte jeg spørge ind til følelsen i kroppen, når denne er glad. Et gensyn med en kær og længeventet ven. En overkommet uoverkommelighed. Fredag efter fyraften, med søndag eftermiddag lysår væk. Lettelsens suk, genkendelighedens smil og fri og ubesværet vejrtrækning. Men hvad hvis det blinde menneske var så uheldig ikke at kunne høre heller? Hvordan så forklare himlens blå farve? At blive kildet på ryggen. Massage efter en lang maratontur på tandemcykel, eller efter dagens etape på pilgrimsvandringsrutens varierende og anstrengende underlag af uventede forhindringer, der fortalte skosålerne kropsforplantende historier. Fødderne i boblende varmt vand. En sænke sig ned i kildevarme der pakker kroppen ind i et vakuum af velvære, efter et forholdsvist kort ophold i krystalkoldt islandsk polarkulde i februar – og vulkanudbruddet da mennesker måtte forholde sig afventende i deres huse, der pludselig blev arresthusagtige.

Fortælling og Identitet v. Stefan Iversen, tilvalgsfag efterår 5. semester 2017, Aarhus Universitet.
Identitetskommunikation i fællesskabsfortællinger – som kontekstbårne barrierer mod at blive sig i verden
af Iben Schartau Schow, 20117522.

Der er huller ud til uendeligheden til morgen – kun et gennemsigtigt tæppe i hvidt, som broderier på et stykke stof, svæver hen over himmelen. Solen velsigner fuglene farvel og oplyser trækronernes forestående forvandling fra grønt til flammehav af nedbrydning, som fugl Fønix før dvalen.

Konklusion

”At skrive, er noget akademisk vokalisk grammatisk pedanteri, hvis vuggebarn er *vokabular*. Født ind i *forbudt-landet*. Et teologisk lignende forbudt-land. Og vuggebarnet var ikke født af en jomfru. Vokabular eller dø, synes den akademiske verden at sige. Jomfruligheden døde, de kvalte *barnet*, imens vuggebarnet gik fri. Kain, Abel og en dysfunktionel Gud.”⁸

”At læse og læse, og med fine titler – identitetskommunikativt - kalde sig selv for *dannet* som bonustillæg i fortællingerne om sig selv og hverandre, i kontekstbårne identitetsfællesskaber, med uhørt udvidede samfundsbeføjelser i tilgift, men bag *ordet* gemmer sig ofte et forsimplet, stupidt og ufrit tænkende *homo sapiens*”⁹

”Men hun besluttede i sit hjerte

At hun ikke ville besmitte sig

Med deres fine mad

Eller den vin de drak af”¹⁰

⁸ *Skriv om at skrive*, Kreativ skrivning, AU, 3. semester, 2016.

⁹ Citat af Antoinette Carl-Anonymos Singularis Distingtivas Cornelliasen – så vidt vides. Spørg *hen!*

¹⁰ *Integritet over for magt*, Frit efter Daniel 1, 8. Ny Verden-Oversættelsen af De Hellige Skrifter, Vagttårnets Bibel- og Traktatselskab, 1993/2006, 1119.

¹¹ Billede: <http://eveltio.net/2013/11/19/1939/>. Fortællinger i fortællinger. #ModViljeHjerte til at fortælle selv – at turde selv ...

Fortælling og Identitet v. Stefan Iversen, tilvalgsfag efterår 5. semester 2017, Aarhus Universitet.
Identitetskommunikation i fællesskabsfortællinger – som kontekstbårne barrierer mod at blive sig i verden
af Iben Schartau Schow, 20117522.

Litteratur

Andersen, Dausien, Larsen

2005 *Livshistorisk fortælling og fortolkende socialvidenskab*, Anders Siig Andersen, Bettina
Dausien, Kirsten Larsen, Roskilde Universitetsforlag, København

Hamon, Aleksandar

2008 *The Lazarus Project*, Picador, UK

Schow, Iben Schartau

2016 *Om fortællinger – Skriv om at skrive*, fra portfolio, Kreativ Skrivning 3. semester,
Aarhus Universitet.

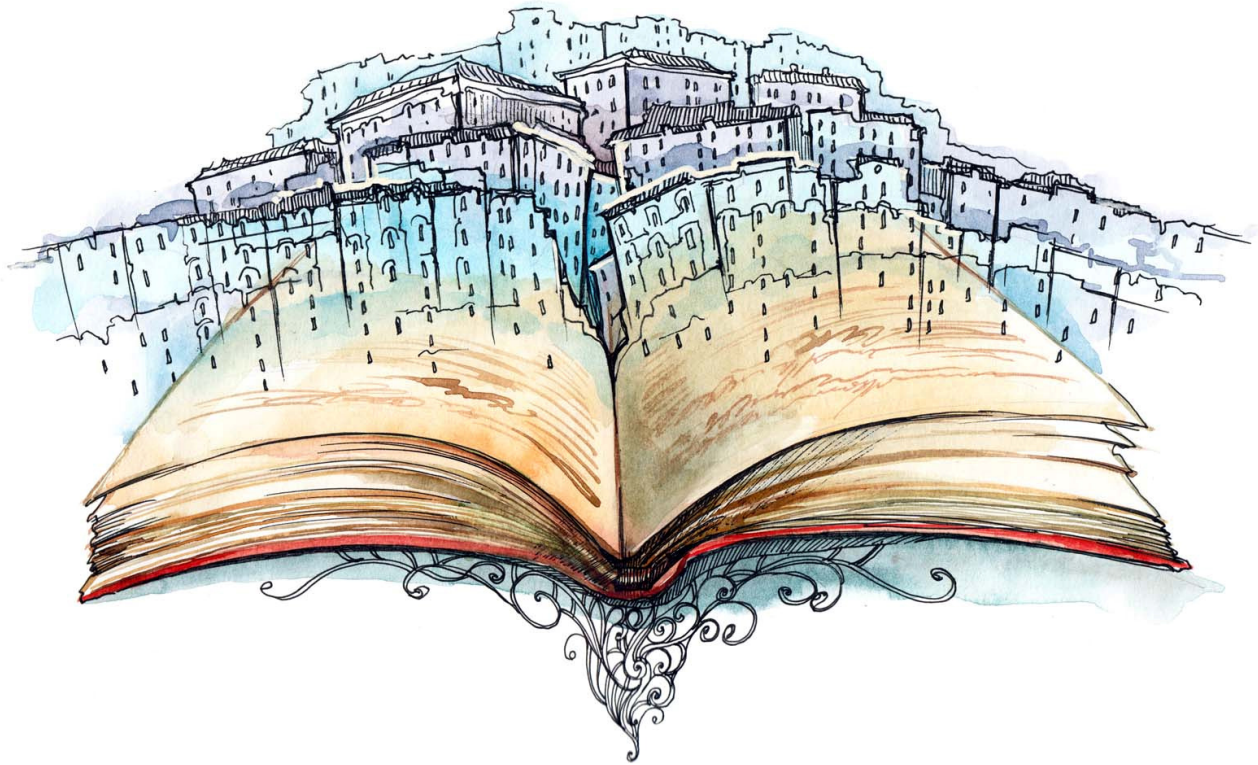
Schow, Iben Schartau

2016 *Vejret*, fra portfolio, Kreativ Skrivning 3. semester, Aarhus Universitet

Stærdahl, Rikke Glud

2003 *Menneske & Fortælling – det fortalte og fortællende menneske*, Speciale ved Rikke
Glud Stærdahl, Aalborg Universitet

Fortælling og Identitet v. Stefan Iversen, tilvalgsfag efterår 5. semester 2017, Aarhus Universitet.
Identitetskommunikation i fællesskabsfortællinger – som kontekstbårne barrierer mod at blive sig i verden
af Iben Schartau Schow, 20117522.

Se, det er visselig - og gudhjælpemig - en sandfærdig fortælling. Hils nu omkring dig¹²

¹² - eller jer - hvem end der måtte få disse papirer i hænderne ...

Fortælling og Identitet v. Stefan Iversen, tilvalgsfag efterår 5. semester 2017, Aarhus Universitet.
Identitetskommunikation i fællesskabsfortællinger – som kontekstbårne barrierer mod at blive sig i verden
af Iben Schartau Schow, 20117522.